

bestemt saaledes, at man kan løse 2den og 3dje Klasses Billet, som da tilsammen kunne gælde for 1ste Klasse; men somme Tider koste disse ikke det samme som en 1ste Klasses Billet. Jeg tillod mig den Gang at sige, at dette efter min Mening skyldtes en noget sjusket Udførelse, og det maa jeg fastholde. Nu vil man knibe fra det, idet man siger, at Fejlen er begrundet i, at man har ændret noget ved Forslaget her i Tinget. Det, man her hentyder til, er, at der, medens der oprindeligt stod, at man afrundede til henholdsvis 5 og 10 Øre, nu kun er kommet til at staa til 5 Øre. Jeg indrømmer, at der kan være fremkommet nogen Vanskelighed derved, men den er ikke større, end at man, naar man ved, at man har den absolutte Pligt at følge Loven, ikke behøver at være bange for det. Man kan jo nemlig altid gaa nedad. Naar der staar, at to Billetter til 3dje og 2den Klasse tilsammen koste 180 Øre, er man ikke forpligtet til at tage 180 Øre for en 1ste Klasses Billet; man kan ganske simpelt nøjes med 175 Øre, thi 180 Øre kan man ifølge Loven ikke tage. Man kan jo bare tage noget mindre for 2den og 3dje Klasse. For øvrigt er det mærkeligt, at man i disse Forhold, hvor man har forsøgt paa de lange Afstande at faa disse Takster til at stemme med hinanden, ikke lige saa godt har kunnet gøre 3dje Klasse billigere som 2den Klasse. Hvorfor skal Afslaget netop ske paa 2den Klasse?

Endelig komme vi til de „lange“ og „lette“ Varer. Her kommer man med det samme, som vi møde hele Vejen igennem. Man taler ikke om, hvad der staar i Loven, men om, hvad der er Skik i andre Lande, og hvad der staar i de reglementariske Bestemmelser. Det er dog en ganske mærkværdig Maade at forsvare en Lov paa. Det, der er Spørgsmaal om her, er slet ikke, om man har haft det før her eller i andre Lande, men om det er hensigtsmæssigt. Jeg indrømmer, at det muligvis kan være en Fejl ved Loven, at man ikke har faaet disse Ting frem, men Hovedsagen er, om det, der nu er gjort, er lovmedholdeligt eller ej. Det er da klart, at her foreligger et aldeles klart og utvetydigt Brud paa Loven, thi der er ikke et eneste Ord i Loven, der siger, at man maa tage højere Takster end de højeste Takster, der ere foreskrevne i Loven. Det gør man imidlertid her, idet man her uden videre lægger 50 pCt. til den i Loven fastsatte Takst. Det er en ganske ny Takstklasse, som Loven slet ikke kender. Foruden det, man hidtil havde under denne Klasse, har man

tilføjet noget nyt, og har blandt de lettere Varer faaet saadant noget med som Agerbrugsmaskiner. Det er for Resten ganske karakteristisk, at man har faaet netop dem til at blive særlig „lette“ Varer. Generaldirektoratet siger, at der ingen Klager er kommet; der foreligger kun et Tilfælde, hvor man paa en Station ved en Misforstaaelse har taget for meget for en Maskine, der var pakket i Kasse. Det har imidlertid slet ikke noget med denne Sag at gøre. Det, Publikum i Almindelighed klager over, er ikke om det, man gør paa de enkelte Stationer i Henhold til de reglementariske Bestemmelser, men det, der klages over, er, at de reglementariske Bestemmelser ikke ere affattede i Henhold til Loven, og det er to forskellige Ting. For øvrigt er det ganske tilgiveligt, om man paa denne Station har taget fejl. I Reglementet staar nemlig ikke alene Maskiner, der ere uadskilte, men det er udtrykkelig tilføjet, at Maskinerne skulle gaa som „lette“ Varer, selv om de ere adskilte. Det staar i de ny Bestemmelser. Først nævnes Agerdykningsmaskiner, Mejemaskiner, Rensemaskiner, Tærskværker, Staksættere, Høvendere, ogsaa naar de forsendes i adskilt Stand. Naar der staar: ogsaa naar de forsendes i adskilt Stand, saa er det naturligt, at Forstanderen har troet, at det samme ogsaa gjaldt, naar de vare nedpakkede i Kasser, og jeg kan ikke se, at der er nogen synderlig Forskel paa de „lette“ Varer, om man sender dem adskilte eller nedpakkede i Kasser, altsaa emballerede. Jeg vil henstille til den ærede Minister, om vi ikke kunne faa denne Bestemmelse bort igen. Det er en Bestemmelse, som er lavet ganske administrativt. Det er ganske mærkværdigt, at man tager Ting som Møbler af Bøgetræ og siger, at det er lette Varer, men de blive tunge Varer, saa snart de blive adskilte — Maskiner derimod blive lettere Varer, selv om man adskiller dem og lægger Delene ved Siden af hverandre. Jeg antager, det er Ting, som kun behøve at nævnes, idet jeg da haaber, den ærede Minister vil gøre noget for, at det vil blive rettet. — Ja, jeg har ikke mere at sige. Der er dog til Slutning en Hentydning til et Udtryk, der staar i § 61 om beregnet Vægt, som jeg skal omtale. Det har jeg allerede nævnt sidste Gang, jeg havde Ordet. Naar man henholder sig til § 64 og hvad der staar om Fragtens og Vægtens Afrunding, da er det selvfølgelig Meningen og kan kun være Meningen, at Afrundingerne alene maa foretages paa en saadan Maade, at de falde inden for Lovens Ram-